

Cap Vermell

**Agost, mes
de festa**

*Sant Roc i Sant Bartomeu,
omplen els dies i les nits
estiuenques de festa a
Capdepera i Cala Rajada*

Capdepera - Cala Rajada
nº 225 - any XXI
agost 2001

A la fi, ja tenim

*El dia 30 de juliol s'inaugurà l'ampliació del centre
sanitari de Capdepera i el servei de 24 hores, amb la
presència de les màximes autoritats locals i de les illes*

P . A . C .

*Cap Vermell*agost
2001
n° 225

Obra Cultural Balear

Capdepera
i
Cala Rajada*Hem fet aquest número:*Joan Rai
Pep Terrassa
Jaume Fuster
Paco Galià
Sebastià Ferrer
Llucià Rinyon
Loli Vivancos
Berta Liesegang
Miquel Piris
Maria A Fuster
Lluís Cerrada*Cap Vermell ofereix
les seves planes per a
difondre qualsevol opi-
nió, notícia o xafardeig
que vulgueu fer.**Si teniu res a dir
dels comentaris publi-
cats, teniu a la vostra
disposició les planes
d'opinió i cartes al di-
rector*Dipòsit legal
1197/80
Imprès a
SIBA
Santa Margalida

Portalet

La política de personal de l'Ajuntament és un dels secrets més ben guardats de la Sala. Se suposa que hi ha d'haver algun tipus de planificació, estratègia, idea o propòsit al respecte, però, a simple vista, no ho sembla. En aquest sentit, la presència del PSOE a l'equip de govern s'ha de considerar un perill afegit, donada la proclivitat d'aquest partit a contractar funcionaris, la necessitat i eficàcia dels quals no sempre queden prou demostrades. Això ja va passar en l'anterior ocasió en què el PSOE va tenir responsabilitats de govern i ha tornat a passar ara, i aquesta vegada, a més, amb l'agreujant que sempre suposen les contractacions de personal de lliure designació, és a dir, d'empleats públics els mèrits dels quals no és altre que el de la simpatia política que desperten en qui els contracta. Diuen, i ho creim, que és molt simpàtica i molt dinàmica, i que està molt preparada, la nova responsable de l'àrea de cultura que el PSOE ha col·locat, però de persones dinàmiques, simpàtiques i degudament preparades en coneixem un gavadal, i a més del poble, i en canvi ningú no els ha oferit un lloc ben remunerat a l'Ajuntament. Es diu que aquests són càrrecs de confiança, però això sempre sona a connivència, dirigisme i complicitat, i, consegüentment, a manca d'objectivitat i neutralitat. I tot això sense oblidar que estam parlant d'una àrea en què, precisament, no hi manquen ni tècnics ni un regidor amb dedicació exclusiva. I sense oblidar tampoc que, afortunadament, bona part de les coses que es fan amb cara i ulls obeeixen a iniciatives particulars. I sense oblidar, finalment, que som a Capdepera.

En un altre ordre de coses, l'equip de govern també ha proveït la plaça de cap de premsa de l'Ajuntament, per més que en aquest cas s'ha fet per mitjà del concurs-oposició corresponent i, en aquest sentit, tot ens sembla perfecte. Els dubtes ens entren a l'hora de considerar la necessitat d'un funcionari d'aquestes característiques, i en aquesta maniobra no ens podem sostreure a veure-hi la mà dels altres socis de l'equip de govern, UCAP. En tenien ganes. Volen que de la institució municipal se'n digui allò que s'ha de dir, allò políticament correcte. Però és que, a banda de l'oportunitat o no d'aquesta contractació, a què creuen, els socis de govern de la Sala, que s'ha de dedicar aquesta persona? Cap de premsa, es diu la figura? A nosaltres encara és l'hora que, ni contractants ni contractada ens n'hagin de fer cinc cèntims. No ens ho haurien d'haver comunicat? Tenim un cap de premsa que no compta amb la premsa o que viu d'esquena i al marge de la premsa? O és que des de l'Ajuntament consideren "Cap Vermell" un mitjà tan poca cosa, tan modest, que en poden passar olímpicament? Estam acostumats que se'ns deixi de banda, però hi ha formes que no s'haurien de perdre i principis de cortesia que no s'haurien de transgredir. Però, en fi, ja ho diran.

El cas, com dèiem al principi, és que això de la política de personal de l'Ajuntament és com un gran misteri que només amb grans dosis de fe es pot arribar a copsar.

Plaça des Sitjar

Pla Divers

La Conselleria de Turisme ha concedit subvencions a sis ajuntaments en el seu pla per a diversificar l'oferta turística de les Illes Balears. Un d'aquests ajuntaments és el de Capdepera, que rebrà una ajuda de 32.550.453 pta. per a un projecte d'intervenció museogràfica a la Casa del Governador, del Castell.

Segons explica la nota informativa de la mateixa Conselleria "Capdepera és un enclavament estratègic dins Mallor-

ca. El Castell és el mirador per excel·lència del territori i tant el seu impacte visual com la seva trajectòria històrica l'han convertit en un punt d'identificació històrica i cultural per als gabellins. La intervenció museogràfica a la Casa del Governador" és una iniciativa de la Fundació Castell de Capdepera, que farà realitat a través de l'ajuda concedida per la Conselleria de Turisme. L'elevat nombre de visitants anuals al Castell constitueix per si mateix un punt de partida immillorable per convertir el municipi en una referència per al turisme de qualitat. Per tant, aquesta actuació constitueix una estratègia de posicionament crucial

en diversos sentits: d'una banda, constitueix una instal·lació innovadora i atractiva d'interpretació de la vila fortificada de Capdepera; d'altra banda, actuarà com a motor d'atracció de visitants al terme municipal, incrementant així l'interès turístic amb què ja compta actualment; en tercer lloc actuarà com a intervenció pionera de presentació en matèria de patrimoni a les Illes Balears".

Nosaltres estarem a l'aguait d'aquest projecte i us n'anirem informant.

Sa Mesquida

A sa Mesquida s'han duit, darrerament, un seguit d'actuacions per a millorar la infraestructura de la zona de sa Mesquida, tradicionalment deixada de la mà de Déu. Ja havíem comentat, fa uns mesos, que s'havia habilitat un passeig peatonal entre la platja i l'hotel Viva Mesquida, que està prou bé i recupera una espècie tan emblemàtica com els tamarells, però que allunya considerablment els usuaris; s'ha de dir que el cablejat elèctric ha estat enterrat. Ara s'han acabat els accessos a la platja des d'aquest passeig i l'escala que comunica amb el carrer de la part de dalt; s'ha habilitat una zona d'aparcaments i un nou passeig vorejant la costa, fins on abans hi havia l'hotel que es va enderrocar. Per arribar a aquest punt, des de la rotonda d'entrada a la urbanització, el sentit és únic i la sortida és pel carrer de més amunt.

**"SA
NOS
TRA"**

CAIXA DE BALEARS

Oficina de Cala Rajada
Elionor Servera, 77
www.sanostra.es

Enderrocament

Afortunadament sense més conseqüències que els danys materials i l'ensurt corresponent, el passat dia 6 es fan esfondrar quatre balcons de l'hotel "El Castillo", un dels

establiments més veterans del municipi. Els turistes que s'hi allotjaven varen haver de ser recol·locats. Tot plegat, es va generar una alarma ben justificada i hi varen fer acte de presència el batle i tècnics de la Conselleria de Turisme.

PAC

La notícia del més ha estat la inauguració del nou PAC. La gran efemèride va tenir lloc el passat 30 de juliol, amb la presència del President del Govern, Francesc Antich; de la Consellera de Sanitat, Aina Salom; del Director Provincial de l'INSALUD, Rodrigo de Santos; i de les autoritats locals presidides pel batle Joan Pascual. De tots ells, qui acaparà gairebé tot el protagonisme - ben merescut - fou la regidora Laura Abril, qui ha protagonitzat un vertader pols amb les institucions superiors per tal

d'aconseguir aquest punt d'atenció continuada tan reclamat pels veïns del nostre poble.

Amb l'entrada en funcionament d'aquest centre suposa, d'una banda, la duplicació de l'espai físic que fins ara tenia l'ambulatori del carrer Nou; així mateix, significa la cobertura de l'assistència sanitària les 24 hores del dia; finalment, implica una major dotació de medis humans i, per tant, una millora important en la qualitat de l'assistència sanitària.

La passa següent hauria d'esser, ara, l'adequació de la "Casa del Mar" de Cala Rajada a les necessitats creixents de la població d'aquest nucli de població, a més de posar al dia unes instal·lacions que en molts d'aspectes s'han de considerar obsoletes. Les notícies que al respecte tenim som positives i sembla que les distintes institucions implicades - I.S.M., Govern de les Illes Balears, INSALUD i Ajuntament - tenen la voluntat de superar els entrebancs burocràtics i administratius i donar resposta a aquesta legítima reivindicació dels cala-rajaders.

Sender de Ses Pites

Després de la visita al Ministre de Medi Ambient, una part de la Junta de l'Associació de Veïns de Son Moll - Sa Pedruscada i Es Carregador

s'entrevistà amb el Director General de la Demarcació Costes de les Illes Balears, Sr. Fernando Garrido. A l'esmentada reunió es comentà la

necessitat de millorar la zona del sender de Ses Pites i el mollet de sa Pedruscada, sota uns criteris de màxim respecte a la fisonomia del paratge i d'intervencions anomenades "blanes", és a dir, d'aquelles que, malgrat suposar una intervenció humana, intenten que la mà de l'home passi desapercibuda, tot potenciant els valors naturals de la zona. De la seva banda, el Director General manifestà el seu interès per a continuar l'actuació del seu departament fins a la platgeta d'es Carregador. La mateixa setmana, es desplaçaren a la zona tres enginyers, que prengueren fotografies i dades per a realitzar el projecte d'intervenció i comentaren amb els veïnats les seves demandes i proposaren diverses solucions. També es comentaren alguns punts conflictius, com la zona de pas per les terrasses de l'hotel "Aguait" o alguns indrets perillosos de la carretera de sa Pedruscada que no tenen voravia. El regidor Joan Ferrer, fou present a les reunions.

Ràdio Menorca

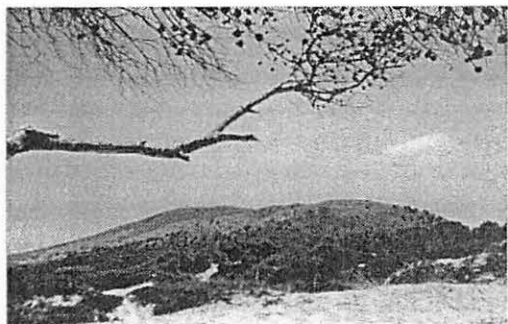
La cadena SER de Menorca emetè un programa especial, de tres hores de duració, dedicat a Capdepera. En un improvisat estudi situat a la terrassa d'un bar de la plaça de l'Orient passaren pels micròfons un bon grapat de personatges i representants d'entitats del municipi. Cap Vermell fou convidat a participar en l'emissió.

Més Mesquida

Tornam a la més septentrional de les nostres platges, i en aquest cas per donar compte que es troba en període d'exposició al públic el projecte del Ministeri de Medi Ambient per a la regeneració de les dunes de tan emblemàtic lloc. La idea va sorgir, temps enrere, del Patronat de Turisme i del GOB, i ara, per fi, sembla haver entrat en la recta final de la seva execució. A banda d'intentar solucionar els problemes tradicionals d'aquella zona, derivats en bona mesura del trànsit incontrolat de motes i 4x4, es pretén actuar de forma intensiva en la repoblació forestal i en la dotació d'accessos controlats per a visitants, a peu, que a més impediran el pas de vehicles.

Les nostres notícies apunten que s'està plantejant una actuació semblant a l'Agulla.

Gabellins

fora poble

- Dins la remodelació recentment endegada pel Bisbe de Mallorca, el prevere cala-rajader, mossèn Nadal Bernat, ha estat nomenat Delegat de Pastoral Universitària i coordinador del Casal Balèria, a banda de continuar com a vicari de la parròquia de l'Encarnació de Ciutat.

- Per variar, l'atleta Melina Sagrera va guanyar la cursa popular de Can Picafort, disputada el passat dia 11, i la cursa Ciutat de Sóller que es va córrer el dia 19. Ara mateix, el fons mallorquí no té més nom que el seu.

- Una bona delegació de gabellins va assistir, el passat 11 d'agost al relleu que es va produir a la batlia de Son Servera, en què el socialista Eduard Servera va cedir la vara al nacionalista del PSM, Antoni Oliver. Es tractava, evidentment, de simpatitzants d'un i altre partit.

- I aquí un testimoni gràfic de la presència de Cap Vermell a la darrera assemblea celebrada per l'Associació de Premsa Forana a Sant Joan, que comptà, com veis, amb la presència del President del Govern de les Illes Balears, Francesc Antich. En aquella reunió es va abordar, una vegada més, la modernització de les nostres publicacions i el paper que juguen en el procés de normalització lingüística.

Afuster

art en joies

carrer l'agulla, 24

taller de joieria

joieria universal

carrer elionor servera, 37

tot un clàssic

s'argenteria

carrer l'agulla, 86

disseny jove

07590 cala rajada - mallorca
telèfon 971 58 82 25 - fax 971 58 82 26

Racó d'es Padrí Maleter

SEBASTIÀ FERRER

Recordau quan a la platja de sa Font de sa Cala hi havia dues fonts? Una estava a l'extrem de migjorn i l'altra just devora l'escar de can Maia.

La font de la part de migjorn estava a la vorera de mar, davall una cova de deu o dotze pams d'alta, dues o tres passes d'ampla i amb una llargària de dotze o tretze passes. Fins als anys 50, era tanta la quantitat d'aigua d'aquesta font de migjorn, que fins i tot en sortia, fent

bombolles, damunt l'arena de devora la mar. Molta de gent hi anava amb un barral a cercar-ne per beure, perquè deien que era medicinal.

Durant molts d'anys, l'escar de can Maia va ser famós entre les vetlleries, escoles i grups de gent de tota mena, que hi anaven a fer l'Àngel o qualsevol altra vega, degut que tenien la font allà mateix. Aquelles vegues sempre acabaven amb una guiterra i cantant.

Abans, la platja de sa Font de sa Cala era de poca arena, amb molt de llauretó i alga a voler. Era una platja de les més brutes i mal plana per mor del torrent de sa Tortuga; aquest abastava des del pi de n'Aspre, passant per sa coma d'en Canoves, sa Tortuga i totes les finques de sa Cala, fins es Provençals.

Ens segueixen arribant noms de candidats al Premi Cap Vermell 2001. Us recordam que podeu fer-nos saber les vostres propostes a l'apartat 69 de Capdepera o per mitjà de qualsevol col·laborador de la revista. El proper mes d'octubre acaba el termini de votacions.

PREMI CAP VERMELL 2001

Propòs com a candidat, la persona/grup/entitat:

Distribucions
LLEVANT

Articles de menatge
Li feim la seva pintura, en
qualsevol color, en cinc minuts

carrer sa Serreta, 12
07590 Cala Rajada

telèfons. 971.818.945
971.819.209

Fa 20 anys, Cap Vermell deia...

agost 1981

Editorial

Reflexionant sobre la nostra realitat com a poble, dèiem: "Ben segur que encara en tenim molts d'altres de defectes, però això no vol dir que siguem pitjors que els altres pobles. Creim que, amb matisos diferents, tenim els mateixos defectes que qualsevol poble de Mallorca no massa gran". No devíem estar molt encoratjats, fa vint anys, perquè, ja veis, no aspiràvem a ser millors: en conformàvem de no ésser pitjors.

Pes cap que crema

"El rumor està en el carrer: els moros paguen la canalització de les aigües de Capdepera si els deixen urbanitzar l'Agulla". PEP TERRASSA, BEL PASCUAL, ADELAIDA LÓPEZ, MIQUEL FLAQUER, PEP FUSTER, MARIA MORENO, BÀRBARA FLAQUER, JAUME SANCHO, ANTONI GARAU, JOAN SERRA, LLUCIÀ SIRER, TOMEU MELIS, PEP MAYOL i SALVADOR ARIAS, amb quasi total unanimitat, manifestaren la seva oposició a aquella possibilitat.

Plaça des Sitjar

- Devers setanta persones de Capdepera i Cala Rajada, entre nins, joves i adults, han passat cinc dies, del 24 al 29 de juliol, acampats en el Pi d'es Maletè, devora es Matzoc. Tots han quedat amb ganes de repetir l'experiència.

- Política bruta i eclesiàstica. Per culpa de "altos manejos", en Blas Gómez, frare franciscà, que amb la complaença dels seus superiors i del bisbe havia quedat com a rector de Cala Rajada, ara ha estat destinat a Madrid pels seus nous superiors, mentre el bisbe és fora de la diòcesi. Put tant com el pont d'Artà, això.

- Més de dos perderen la nit i les rialles quan se'n temeren que la barca "Estrella de Figueres" se n'anava a fons. Encara arribaren a temps de tancar el "grifó" que qualcú havia deixat obert.

Comunicats

El mes d'agost publicarem la segona part d'un llarg escrit de l'Associació de Veïnats "Es Faralló", encetat el mes anterior. Es tractava d'un resum de les seves activitats i realitzacions, així com de les seves peticions i suggeriments a l'Ajuntament. Eren els temps en què "Es Faralló" explotava els bars de l'Agulla i manejava molts de duros.

Entrevistes

L'entrevistat del mes d'agost fou ni més ni manco que Jaume Mercant, el pintor gabellí, qui, en una llarga conversa, ens va fer un repàs de la seva trajectòria artística i, entre d'altres i sucoses manifestacions, ens va dir: "La realitat és crua. Quan una pintura es cotitza no miren la persona, miren el quadre, miren el preu..."

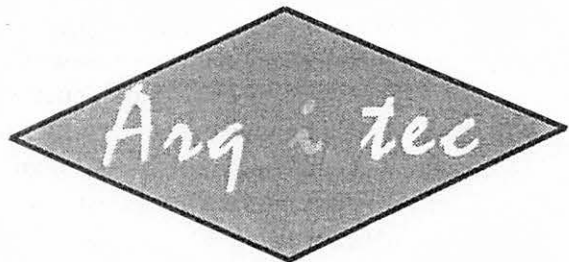
Esports

- L'Escolar ja fa més d'un mes que ha reprès la marxa de cara a la propera temporada, i torna a ser en Miquel Bestard el responsable d'intentar col·locar l'equip entre els millors de la Preferent.

- El diumenge 16 d'agost es va disputar el I Trial de Sant Roc, amb nombrosa participació de pilots locals i forans i, el que és més important, amb una gran expectació per part de molta gent que va congregar-se en es Pelats. El primer classificat fou Jaume Roig (Campió d'Espanya). El primer classificat local fou en Jaume Femenies.

Col·laboracions

- L'esvoranc, JOAN RAI: Diàleg de festa
- Nus en paraules, ANTONI GARAU
- Poesia, TONYI GARCIA
- Materials per a la nostra història, PEP TERRASSA: L'esgèsia parroquial
- Temps de batre, MIQUEL LLITERES
- L'altre cara del turisme, MATEU GILI
- El sueño de Picasso, F.G. DIAZ
- Segar, MARIA LLANERES ALZINA
- Passatemps, Pepeta Bestard

Assesorament Tècnic d'Obres

- Direcció d'Obres
- Topografia
- Aixecament de Plànols
- Decoració

Fernando Liesegang Moll - Arquitecte Tècnic

Sebastiana Mestre Brunet - Interiorista

Joan Marquès Llompart - Enginyer Tècnic d'O.P.

Cala Rajada - 07590 c/ Almirall Cervera, 22

Tel.: 971 565724 Fax: 971 818301

e-mail: tiana @ etwes

Artà - 07570 c/ Costa i Llobera, 55

Tel/Fax 971 835049

Per raons òbvies, aquest estiu "Cap Vermell" s'ha ocupat, en distintes ocasions, del "problema de la crisi turística". Tals raons, de tots conegudes, són la dependència econòmica del nostre municipi d'aquest sector de l'economia, el fet que la vicepresidència de la Federació Hotelera sigui en mans d'un empresari local, la vaga de treballadors del transport discrecional que va col·lapsar l'aeroport, l'aprovació de l'ecotaxa pel Govern de les Illes, el recurs del Govern de Madrid a aquest impost...

Ja veis que raons no en manquen, per a parlar-ne, de la "crisi", però abans de continuar endavant amb l'article, convé aclarir que, en el cas que ens ocupa, aquest concepte no s'ha d'entendre com a canvi, mutació o trànsit, sinó en tot allò que fa referència a dificultats, problemes o vicissituds. El "sector" considera que hem entrat en crisi, i en dir-ho es refereix a la dramàtica situació en què es troben les seves empreses. Dels seus planys es pot inferir que són a frec de fer fallida.

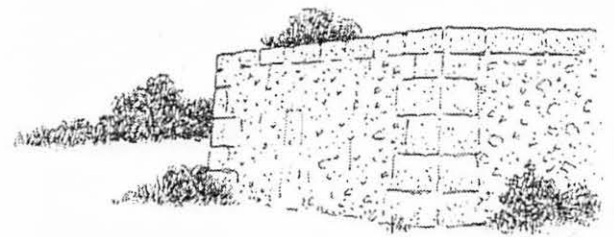
En opinió dels hotelers, d'aquesta indústria en vivim tots, sense excepció. I en certa manera tenen raó: els metges viuen millor perquè atenen molts de turistes, els policies municipals perquè hi ha molts de cotxes als quals posar multes, els pescadors perquè no agafen prou peix per a tanta demanda i els preus estan pels núvols, els pagesos perquè els prenen les tomàtiques de les mans, els agradors de Rebalim perquè els "guiris" fan molta brutor, i jo perquè tenc un local llogat. Així que tots, absolutament tots, i no només les cambres de pisos, vivim com a senyors gràcies al turisme. Des d'aquest emplaçament, el "sector" se sap el motor de l'economia il·lenca i ens ho recorda cada vegada que s'escau i, a més, com va fer el vicepresident de la patronal, Ignasi Esteve, a la taula rodona de les festes del Carme, no vol fer el paper de dolent de la pel·lícula, en el desori mediambiental que pateix aquesta terra.

Des d'aquest emplaçament privilegiat en què es

troben, crec que els empresaris hotelers es mostren altius, arrogants i un punt desdenyosos amb les institucions. El creuament de cartes entre el Conseller de Turisme, Celestí Alomar, i el president de la Federació Hotelera, Pere Canyelles, a finals de juliol, ens va mostrar, una vegada més, el cap visible d'aquest sector de l'empresariat com un home més aviat elemental i mancat d'estil. Deia un periodista, per aquells dies, que els nostres són empresaris que han passat d'empunyar el mantí de l'arada a graponejar les claus del BMW, i és ben cert que, per més que les generalitzacions sempre són injustes, tots coneixem més de dos casos en què les coses han anat exactament així.

A tot això, en aquest país s'hi estan produint dos fenòmens nous, a hores d'ara.

D'una banda tenim el divorci estrepitos del gran empresariat amb el Govern de les Illes Balears. Aquesta és una situació que no s'havia donat mai, per la raó que, fins fa dos anys, han estat ells mateixos o els seus delegats els qui han governat les Balears. La pèrdua del control polític ha desencadenat una vertadera creuada, sense reparar en mitjans, contra el Pacte de Progrés (tractorada dels pagesos, estacionament de camions d'enderrocs davant el Consolat de Mar, fets de l'Ajuntament de Son Servera i campanya antiparc, campanya antiecotaxa...). A més, els empresaris, si ve bé, aprofiten per fer responsable el Govern de Francesc Antich de tot quant passa: de la vaga de conductors, dels problemes d'Iberia, de la saturació de les carreteres, de la inseguretat ciutadana, de la sequera dels darrers anys i de les pluges d'aquest juliol. Ja posats...

Però, a més d'aquest divorci entre empresaris i polítics, se n'està produint un altre, també inèdit: la fractura irreconciliable entre l'empresariat i la majoria de la població. Les enquestes sobre el Parc Natural de Llevant o sobre l'ecotaxa, clarament favorables a les propostes de l'Executiu Autonòmic, vénen a demostrar que la majoria de la gent està en contra de l'obstruccionisme empresarial a les mesures conservacionistes. La percepció que en matèria urbanística hem tocat sostre, o que ja l'hem ultrapassat, es detecta clarament entre l'opinió pública,

sense haver de gratar gaire. La societat vol que aquesta situació insostenible es reconduïxi i que una part dels beneficis que genera el turisme reverteixin en el manteniment i la recuperació de tots aquells espais encara no afectats per la dèria urbanitzadora. L'empresariat, però, no sols no dóna cap símptoma de voler liderar un patrocini que vagi en aquest camí, sinó que regateja la detracció d'una sola pesseta dels seus legítims beneficis per a millores mediambientals. Els empresaris hotelers, pel que pugui ésser, inverteixen els seus guanys arreu del món, i és ben legítim i fins i tot saludable que ho facin, però se'n guarden de contribuir - al marge de la via dels impostos estrictament ineludibles - a fer d'aquest terra, que tant els ha donat, un destí turístic privilegiat i modèlic.

Així crec que estan les coses; almanco així les veig i així les dic. Jo també vull que el turisme segueixi éssent el motor de la nostra riquesa i que aquesta terra en pugui seguir vivint per molts d'anys. Però també estic convençut, com vaticinen tantes i tantes veus de prestigi, que la bogeria de creixement dels últims anys sols pot tenir un final: el suïcidi de la nostra economia.

b a t e c

Que GESCARTERA, o alguns dels seus directius, hagin fet desaparèixer uns 18 mil milions de pessetes (per molt de mareigs que provoquin aquestes quantitats de doblers), no té gaire mèrit. Hi ha màgics que fan desaparèixer en qüestió de segons, conills, coloms i, fins i tot, persones. Avui en dia poca cosa ens pot sorprendre.

El que realment crida l'atenció és que una institució que va de pobre, demanant ajudes per evitar la runa del seu patrimoni, rebent ajudes a l'Estat per pagar els seus "empleats", o pregant a la butxaca dels contribuents per mantenir les seves caritatives activitats, hagi estat una mil milionària víctima.

Mentre els grups catòlics de base lluiten per aconseguir una renovada imatge de l'església, les jerarquies segueixen fomentant l'agnosticisme.

A Cala Rajada hem de fer sorteigs, rifes i sopars per arranjar l'església del Carme. Per què no demanar un préstec a fons perdut als bisbats que no saben on invertir els seus diners?

GRUP MUNTANER - RIBOT, S.L.
Antonio J. Muntaner Pomar

FINISTERRE, S.A.
SEGUROS

CATALANA OCCIDENTE
Seguros

novomedic, s.a.

POMPAS FUNEBRES

Perruqueria
Tel. 971 81 81 43

C/. S'alzinar, 18 - 07580 CAPDEPERA
Tel. 971 56 30 96 - Tel. Mòvil 617 39 29 29 - Fax 971 56 53 10

Auto Escola CAPDEPERA

VIA JUAN CARLOS I, 139 - CALA RAJADA - CAPDEPERA
Tels.: 971 56 33 53 - 971 56 32 60 - Mòvil: 629 62 31 54
(FRENTE GASOLINERA)

Els Gorans

Crònica informal de les festes Sant Roc i Sant Bartomeu 2001

En Roc i en Tomeu tornen a trobar-se al pedrís (ara banc) de la plaça de l'Orient. Així veuen i viuen les festes aquests bergant de cabells blancs i panxa prominent...

- A la fi, Tomeu.
- A la fi, Roc. Era ben hora que, d'una punyetera vegada, poguéssim fer el sopar a la fresca plegats.
- Enguany et vetlaré. No m'enganaràs. Ho sabré què menges.
- Mira, albergínies farcides, duc, si les vols tastar.
- I jo tumbet.
- Ja m'agrada, ja, però no tot ha d'esser menjar. Hem de parlar de les festes, que per això som aquí.
- Sí, et dic que en tenen de pressa, aquests de la revista. Enguany ens fan fer la crònica abans que les festes acabin.
- Ara no volen passar cap mes per alt.
- Idò que l'hi passin. De tota manera, fins al present, han anat bé les festes, eh Tomeu?
- De bé, hi han anat. He sentit alguns comentaris queixosos d'una certa inèrcia, de continuïsmes, de poques ganes de tocar res.
- És que allò que va bé, no s'ha de tocar. El temps ja se'n cuida de triar la palla del gra i al final sempre queden aquells actes que realment interessen i engresquen la gent.
- Com el cercaviles i el palo amb sifó del primer dia.
- Com el concurs de paelles, que enguany va guanyar en Pere Vaquer "Corem", que no va fer la millor paella.
- Ah, no?
- No. La millor era la meva. I de bon tros!
- La teva dona no opina el mateix. Va venir a menjar-

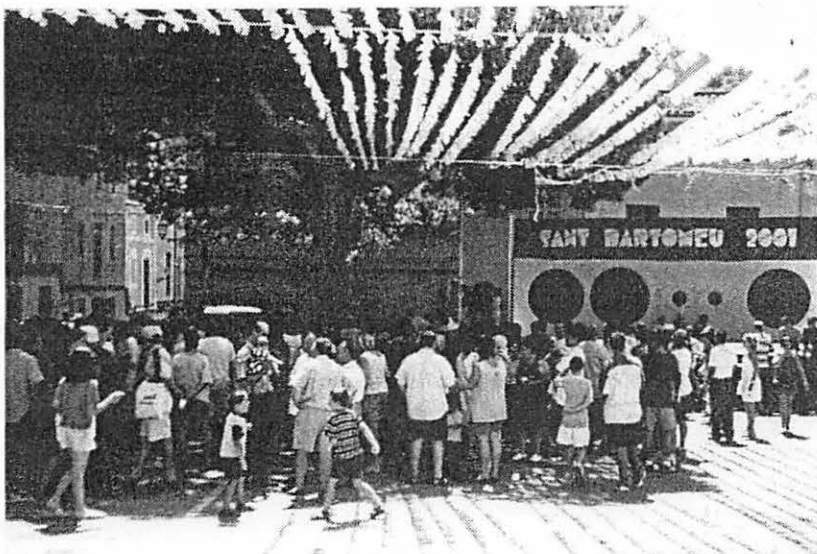
ne de la meva, perquè, segons ella, la teva no era posadora a la boca.

- Això diu la meva dona? Ja ho aclarirem!
- De les festes, quan en parlem, solem passar per alt

molts de petits detalls que són els que les acaben d'arrodonir, com les jornades esportives, les veteries, els tallers per a infants, el judo, la dansa, el ball de bot...

- És vera, són actes que sense lluir massa donen cos a la festa.
- Ara, per cos-cos, el de la verbena de Cala Rajada, que, a la fi, va connectar amb el públic i tot i l'errada de no ficar-la en víspera de festa, va tenir un èxitàs.
- És que la Fundació Toni Manero, és molta fundación. Però, estic amb tu, aquella verbena s'havia d'haver programat per al dia 14, i la Revista Tres Continents, al dia següent.
- Què té més!
- Pardal, com que tu el mes d'agost no fas feina, cada dia es fiesta en Mallorca...
- A mi, de Cala Rajada, allò que em va emocionar, fou el concert de l'església, amb na Maria Antònia Gomis i na Bàrbara Femenies com a primeres figures.
- A mi i tot, que no som gaire de la música clàssica, se'm va posar la pell de gallina. No m'ho hagués imaginat mai.
- Sí que té mèrit això, perquè a tu, allò que et va és el Roc-Xop i com més renou millor..
- Uei, uei! A mi m'agrada la música, i de moderna se'n fa de bona, també. El grup Color Humano, que actuà a l'Agulla, va ser una passada. I de gent com hi va haver enguany, no se n'havia vista tan-

ta mai, i sense incidents destacables.

- *I el jazz en el moll què et va semblar?*

- Vols que et digui una cosa? Hi vaig anar una mica de cap de dent, sense massa il·lusió, però l'actuació del sextet de Toni Miranda em va posar de bon humor. Jazz del bo, sense pal·liatius, a l'alçada del millor que es pugui dur de la Península.

- *Un altre èxit de la música culta fou el de la Coral s'Alzinar. Una molt bona manera d'encetar les festes de Capdepera.*

- No hi vaig poder anar.

- *Idò això que et vares perdre.*

- Canviant de tema, Tomeu, enguany les carreres de cavalls no són el dia de Sant Bartomeu, i això és una putada, eh?

- *Bé, una putada... jo no diria tant.*

- Tota la vida s'hi han fet, les carreres, el dia del patró.

- *Però enguany ha estat del tot impossible, per qüestions de programació de l'hipòdrom de Manacor.*

- Et dic que hi ha molta gent que no ho voldrà entendre.

- *Mmmm! Molt bo aquest tumbet teu, Roc.*

- Mmmm! I les teves albergínies també. Me n'has de donar la recepta.

- *Quan vulguis. El millor d'aquestes menges és que fredes són igual de bones i no et fan suar.*

- Per suada, la que vaig aplegar en el correfocs. La Iguana es va passar, aquesta vegada. Pareixia l'infern.

- *Idò sàpigues que hi ha gent que diu que el cor-re focs d'enguany ha estat una mica light, que hi va mancar cosa.*

- Sí, jo també ho he sentit dir, però a mi no m'ho semblà. I de gent, més que mai, i més engrescada que mai.

- *Això sí. Sobretot els joves, que després es pogueren acabar de desfogar en el concert que hi hagué el mateix dia a la plaça des Sitjar.*

- El Concert Socorrat, amb la Gran Orquesta Republicana, i SDA i One Foot?

- *Aquest mateix. Per cert, has pensat a posar els tiquets a les urnes corresponents, pel sorteig del viatge a Menorca?*

- I tant! Escolta Tomeu, que dus qualche llepolia, tu?

- *Greixonera dolça, i tu?*

- Res. Confiava que tu en duries.

- *Idò aquí tens. A mi el dolç que no em manqui. En el postre solidari estaré a primera fila.*

- Que aniràs a la berbena, dijous?

- *No me l'he perduda mai, i si no hi ha res de nou, tampoc no serà enguany.*

- Idò allà ens veurem.

- *I a la del dissabte, la "retro", i al cinema a la fresca i els focs...*

- Pertot, eh, Tomeu?

- Pertot, Roc. Pertot. Fins i tot a Menorca.

- A Menorca hi aniré jo...

- No, jo...

- He dit jo...

Conversa amb

Laura Abril Herrera

Avui *Cap Vermell* parla amb la regidora de Sanitat i Interior de l'Ajuntament de Capdepera, Laura Abril, que aquests dies ha estat el centre de l'actualitat per mor de la inauguració del PAC de Capdepera.

- I Herrera - insisteix ella -. No hem d'oblidar el cognom de la mare!

Amb les obres d'ampliació de l'ambulatori de Capdepera i la reconversió de la unitat bàsica de salut en un PAC (punt d'atenció continuada) s'aconsegueix una de les fites més desitjades de la sanitat gabellina. Realment, des que Capdepera quedà inclosa en el PAC "Nuredduna" d'Artà, no s'ha deixat de reivindicar amb fermesa la superació de tal situació, demanda recollida pels nostres governants d'una forma més o manco constant, però que fins ara no ha donat fruit. I si és cert que estam d'enhorabona, hom no pot deixar de pensar que durant anys hem rebut el servei deficient i ara sols se'ns dona allò que en justícia ens pertocava. Un mapa sanitari, elaborat en el seu temps pel govern del PP, clarament discriminatori per a Capdepera, ha estat l'origen d'aquesta precària situació sanitària, que ara comença a corregir-se. Amb la posada en marxa del PAC, no fan sinó donar-se les primeres passes... I en tota aquesta història, Laura Abril ha estat la regidora que, per constància (caparrudesa segons la Consellera de Sanitat), ha aconseguit que arribàs a bon port aquesta vella aspiració.

El passat 30 de juliol s'inaugurà la nova instal·lació del carrer Nou, amb l'assistència d'un bon grapat de personalitats, encapçalades pel batle, Joan Pascual, i el president del Govern de les Illes Balears, Francesc Antich,-

- Bé - diu na Laura -, ara s'ha acabat el procés i jo n'estic molt satisfeta. Ningú no em pot negar que he fet molta de feina en tot això! Però es de justícia agrair l'esforç que han fet tots els qui han posat el seu esment per a dur-ho endavant. Tant els polítics anteriors com els tècnics que han fet possible que dia 30 estigués tot a punt; no vull deixar de citar l'arquitecte municipal, Salvador Juan, ni l'aparellador, per l'interès d'accelerar les

modificacions que s'han hagut de fer al projecte inicial; tampoc puc deixar de reconèixer l'esforç de tot el personal sanitari i del coordinador del centre de salut.

Des que es va conèixer el mapa sanitari de les Balears, pel qual Capdepera quedava inclòs en el Centre de Salut d'Artà, hi ha hagut diverses *mogudes* per a pal·liar el problema que plantejava : des de pressions i converses polítiques a diversos nivells, al pagament directe, per l'Ajuntament, de metges de guàrdia. La legislatura passada, totes les forces polítiques incloïen en els seus programes la necessitat del PAC, i si bé és cert que se varen fer gestions, el PAC no arribà.

- Na Magdalena Maldonado va aconseguir, de la Conselleria de Sanitat, el compromís de l'ampliació física del centre sanitari, de fet jo no hi vaig votar a favor perquè pensava que era millor fer-lo a un edifici nou, en un altra zona amb millors accessos. Però ara crec que ha estat millor així, perquè ha facilitat la realització del projecte, i per ventura amb l'altra opció s'hagués endarrerit.

És cert que s'ha fet esperar, però l'any passat ja es donava com un fet que Capdepera comptaria amb el PAC.

- Jo, realment, vaig veure que això anava

endavant quan, el dia 28 de juny de l'any passat, la Consellera de Sanitat, senyora Aina Salom, em digué que estava disposada a modificar el mapa sanitari de Mallorca i iniciava el procés administratiu corresponent. M'advertí que duria temps i jo, per si de cas, insistia a un costat i l'altre. Com a anècdota, a Pep Pomar, Director General de Sanitat, vaig dir-li que es fartaria de veure'm i que si ell volia jo estava disposada a anar al seu despatx cada dia, i que alguns dies seria agradable veure'm i d'altres no tant. Personalment, crec que abans es varen fer gestions però no es varen barallar prou, no és que no es fes res, sinó que va faltar constància, insistència... inclús en els pressuposts hi varen ficar una partida de sis milions per a contractar un metge privat, i li vaig dir a la Consellera que així es faria si no acceleraven la posada en funcionament del PAC, cosa que no li agradà gaire

Al cap i a la fi, és per al poble que hem lluitat i tenim PAC, no per als polítics que el varen inaugurar.

A Laura li plantejam altres qüestions. No importa recordar que amb el PAC es dona una gran passa però que les necessitats del municipi encara no estan totalment cobertes. S'ha de dir que la regidora les té totes ben presents.

- Ara estam treballant en la Casa del Mar a Cala Rajada. S'ha arribat a un acord amb l'Insalud, la Conselleria de Sanitat i l'ISM (Institut Social de la Marina), per a dur endavant una gran reforma. Hem mirat ca ses Monges com a lloc provisional per a fer les consultes mentre es duen a terme les obres. Què es farà? En línies generals, l'ISM cedeix a l'Insalud 346 metres (el que era el bar i part de les consultes de dalt) i es compromet a fer l'ascensor i a revisar la instal·lació de llanterneria i d'electricitat. De la seva banda, l'Insalud adequaria el seu espai per a consultes, mobiliari, etc... Una reforma radical és ben necessària, però posar d'acord tantes institucions no és gens fàcil. Per ara tot sembla anar bé. També tenc present que cal millorar el servei a Canyamel, tenim un local municipal que amb pocs doblers pot adequar-se per fer consultes dos o tres dies per setmana. Això ja està

demanat i esperam la resposta.

Un altre tema que li posam al davant és el de les ambulàncies. Hi ha queixes per les tardances, la gent no està contenta i la regidora n'és conscient.

- Del servei d'ambulàncies hi ha hagut queixes per tot, no només a Capdepera. El tema de les ambulàncies depèn de l'Insalud. Estam esperant que d'un moment a l'altre es resolgui el concurs d'una nova adjudicació d'aquest servei a les Illes, el senyor Rodrigo de Santos així ens ho comunicà i desitjam que millori el servei. S'ha de dir que tenim la promesa de la Consellera de Sanitat, Aina Salom, que per Sant Bartomeu tindrem un PAC mòbil, és a dir un vehicle amb dotació adequada per a atendre urgències, i crec que complirà. Si no, ja li ho recordarè, un dia si i l'altre també!

Dels nous projectes, posa l'èmfasi en el centre de dia .

- Al carrer Pizarro, en l'antic local de la tercera edat, volem posar-hi en marxa un centre de dia, per la qual cosa hem de reformar, rehabilitar i ampliar l'espai. D'entrada, tenim promesa una subvenció de 20 milions de l'IBAS i confiam que les obres començaran a l'octubre.

Amb modèstia, reconeix que es va emocionar quan, enmig de la inauguració del PAC, va rebre un fort aplaudiment i el reconeixement de tots els presents.

- Realment, el que val és que el poble té servei mèdic les 24 hores del dia, tots els dies de l'any. Crec que ha estat un bona feina i un benefici per a tot el poble. Això és el que realment em satisfà.

Laura ens remet a un fulletó que indica els serveis i horaris del nou Centre de Salut, per a reproduir-lo a Cap Vermell. Ens acomiadam després d'una llarga conversa, entre cafè i cafè, a la plaça des Sitjar. Si s'aconsegueix dur endavant tots aquest projectes de què hem parlat, l'atenció sanitària pot millorar notablement en el nostre municipi.

- Jo em sentiria molt satisfeta, si ho aconseguim tot. Ara em sent ben pagada quan alguna persona major s'atura i em dona dues besades. Al cap i a la fi, és per al poble que hem lluitat i tenim PAC, no per als polítics que el varen inaugurar.

ENTRE TEMORS I ESPERANCES

Crònica local entre dues guerres (1808-1939)

ELS PESCADORS DEL SEGLE XIX (VI)

Sobre pescadors i mariners hi ha pocs treballs d'investigació. Si anam temps enrere, comprovarem com, abans de la fundació de Cala Rajada hi ha un gran desconeixement sobre com vivia la nostra gent de la mar. Però hi ha indicis com per pensar que era una activitat important, no tant per l'escassa rentabilitat econòmica que se'n podia treure sinó com a recurs alimentari, en un temps en què el consum de proteïnes era baix i pobra la dieta de la gent jornalera.

L'Arxiduc Lluís Salvador ens diu que "la població de Capdepera, per la seva proximitat a la mar, està formada, majoritàriament, per pescadors i mariners" (1). Pels qui encara gaudim de memòria històrica ens resulta una afirmació sorprenent i desorbitada que cal precisar i aclarir.

Les primeres informacions sobre mariners apareixen una vegada encetada la segona meitat del segle XIX, un pic esvàida la por als corsaris barbarescs. A la dècada 1860-1869, segons en Jaume Alzina, la proporció

de mariners i pescadors a Capdepera era, sobre el total d'homes que contreuen matrimoni en aquesta dècada, de 16 persones sobre 170; és a dir, representava gairebé el 10 per cent de la població (2).

La contradicció entre la informació aportada per l'Arxiduc i en Jaume Alzina és més que notable; per esbrinar-ho cal precisar els conceptes de pescador i mariner que utilitzen un i altre. Els mariners són tots aquells que treballen a la mar; però llavors, l'any 1875, encara no hi havia mariners embarcats en vaixells de cabotatge, pailebots, dedicats al comerç; aleshores tots els mariners es dedicaven a la pesca en llaüts. Els pescadors eren aquells que agafaven el peix des de terra, els vulgarment coneguts com a pescadors de canya o de roquer.

Una altra qüestió que cal matisar és que l'Arxiduc obtingué la informació per referències orals dels seus acompanyants en la seva visita a aquest municipi; n'Alzina, en canvi, treballa sobre les actes del llibre de matrimonis,

En el mapa del Cardenal Despuig, any 1785, s'observa com el camí reial que anava d'Artà a Capdepera per dins Sos Sastrès, en arribar a les cases de sa Mesquida es bifurcava en dos caminóis que partien cap a la mar; aquesta seria la via que utilitzaven els pescadors d'Artà per anar al Freu. Els talaiers de la torre de Son Jaumell, en aquell temps, eren de Capdepera i, per tant, hi anaven per altres camins.

uns documents en els quals únicament hi consta aquella activitat laboral que es té com a primera professió; per tant, els setze mariners i pescadors que hi consten són autèntics professionals de la pesca. L'Arxiduc hi recollí la "vox populi", és a dir, allò que tothom sap però que no consta documentalment.

El segle XIX fou, segurament, el segle d'or dels pescadors de canya. Una època en la qual successives generacions de jornalers agrícoles, empesos per la pressió demogràfica (Capdepera passà de 1200 a 2800 habitants) i a mesura que s'erradicava el corsarisme i la pirateria, generà la formidable ocupació i explotació de la marina, realitzant unes activitats agrícoles poc productives que es complementaven amb la pesca de roquer i l'obra de pauma..

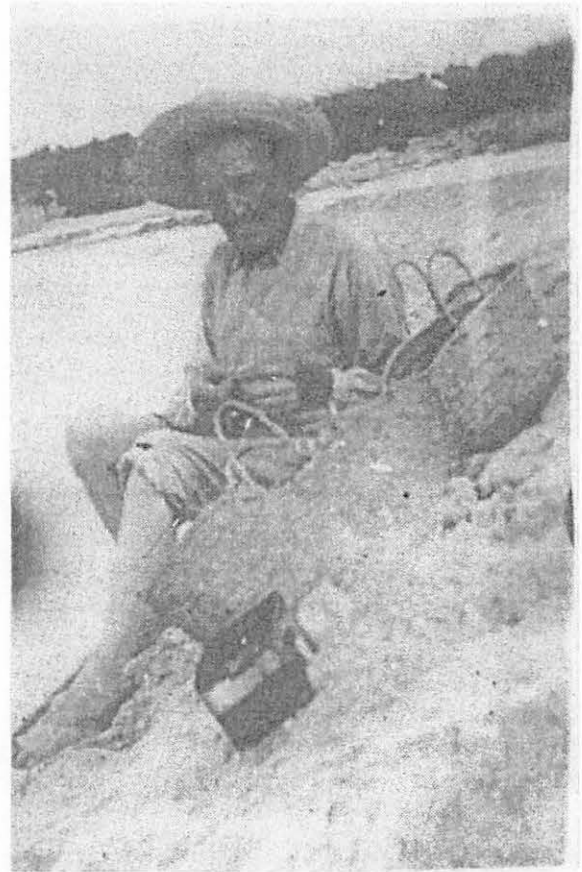
Quan s'esdevingué la visita de l'Arxiduc, més de la meitat dels gabellins devien ser pescadors, però a mesura que els mariners augmentaren de nombre i es professionalitzaren, i els jornalers agrícoles passaren a tenir terrenys propis a conseqüència de la parcel·lació de la mitjana i gran possessió, la pesca de roquer perdé importància fins a convertir-se en una activitat de lleure.

Segons en Damià Duran, de la zona d'Artà, la cultura del pescador era singular, qualificada i autosuficient (3); era una minicultura dins aquella economia d'autosubsistència on el conrador es procurava tot allò que assegurava la seva subsistència sense produir excedents, treballant amb la dificultat de tenir un poc de tot i el necessari per viure.

El conrador-pescador extreia de la naturalesa que l'envoltava les matèries primeres per a construir els instruments que necessitava. Les canyes i els empelts havien de ser mascles, és a dir, sense metxa, arrabassades de canyars de secà perquè la canya de torrent era poc flexible i esdevenia molt trencadissa. La barxa del peix i la del menjar es feia d'obra de pauma; també es proveïa d'hams, ploms, pèl de cuca i cordellines amb els quals muntava les ginyes.

Una cultura tan singular i qualificada necessita molt de temps per a formar-se. Per altra part, la nostra costa ha estat de sempre molt peixera; el nom de Cala Rajada recorda l'abundància de rajades que es posaven a dit indret i té el seu origen en el segle XVI (4). També hi ha constància que cadascuna de les possessions de la contrada tenia el seu camí per anar des de les cases fins a la mar; els habitants del poble de Capdepera, amb els anys, convertiren aquest camí en el carrer de la Mar. ¿Què hi havien de fer els nostres avantpassats a la vorera de mar si la costa era perillosa i la marina estava abandonada? Idò, pescar!

Un dels aspectes que destaca el treball de Damià Duran és el nombrós grup de pescaires que hi havia a Artà i Capdepera en relació a la resta de pobles costaners

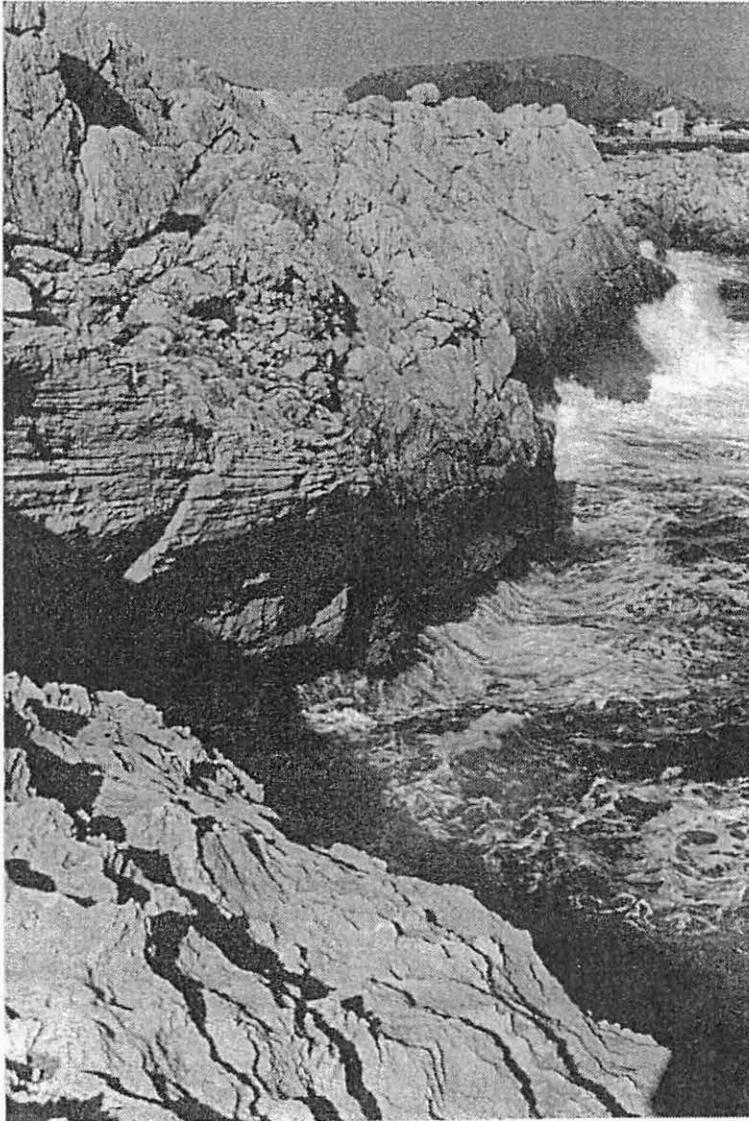

de Mallorca: a Artà, 35 pescaires per mil habitants; a
El pescador de la fotografia és Biel Flaquer "Torreta" cercant tremolitiya entre l'arena humida de Cala Agulla.

Capdepera l'índex s'abaixava a la meitat però els altres pobles no passaven del 10%. La costa d'Artà i Capdepera és molt rocosa, adient per a la pesca de canya, un avantatge que no tenen els nostres veïns serverins o llorencins i margalidans, per exemple, on bona part del seu litoral és arenós.

L'important nombre de pescaires està relacionat amb la gran quantitat de pesqueres que hi ha a la nostra costa; aquestes es concentren a tres indrets: entre la platja de sa Mesquida i ses Covasses; entre cala Lliteres i cala Gat; i entre la punta des Carregador i el Cap Vermell. Aquestes zones han estat, històricament, el lloc de pesca de la gent de Capdepera. Eren els indrets més propers al poble i estaven vigilats pels talaiers de Son Jaumell i del Cap Vermell; des de mitjan segle XVIII comptaven amb la protecció dels soldats residents al Castell i els torrers de la torre de defensa del cap. Les zones més allunyades, sa Mesquida i Canyamel, també tenien bones pesqueres però eren explotades per artanencs.

La majoria dels noms de les pesqueres fan referència a accidents geogràfics: sa punta des Fondal, sa cova des Coloms, sa coma Fenollassa, es racó den

Manyo, sa Penya Roja, es Bufador, es faralló des Moro;
Penyassegats de can Rabassó

d'altres recorden la procedència pagesa dels mariners: na Ferradura, sa Tanca, sa Cisterneta, sa Selleta (seient per a cavalcar), es morro Roig. Un altre grup du el nom de la persona que la va descobrir (antropònims) i daten del segle XIX: pesquera de l'amo en Toni de s'Heretat, sa pesquera den Col·lecta, den Marió –que era el garriguer de Son Jaumell i membre d'una de les famílies més marineres de Cala Rajada-, d'en Rabassó –n'hi ha dues, una a sa Font de sa Cala i l'altra a sa mesquida. Hi ha un topònim amb connotacions històriques: pesquera den Jaume I, que és molt antic, segurament de principis del segle XVIII.

Una diferència entre els pescadors d'Artà i de Capdepera era el tipus d'esca. A la costa artanenca, entre Son Serra de Marina i sa Colònia, i entre cala Torta i s'Arenalet, hi ha els millors hàbitats per a aconseguir puu. En canvi, a la costa gabellina el puu es feia en poca quantitat

i, segons quins anys, a llocs com sa Pedruscada, es Carregador i sa Font de sa Cala. Els artanencs, donada l'abundància de puu de què disposaven, també tiraven puu per a cridar el peix.

Els nostres pescadors empraven esca molt diversa. Alguns anaven a cala Agulla a cercar tremalitiya, uns cuquets vermells que es feien dins l'arena i s'empraven per a pescar sards; d'altres anaven a les roques i cocons a cercar podes i a agafar gambó amb un gambaner. Els roters de la marina guardaven els cucs de terra i caragolins per utilitzar-los com a esca.

A finals de segle XIX els gabellins començaren a anar a Ciutadella a segar blat, a fer ses messes. Els ciutadellencs tampoc no tenien puu i feien l'esca amb pa banyat; per a cridar el peix bromejaven amb pa mesclat amb formatge ratllat, una tècnica que els gabellins feren seva.

L'aïllament en el qual visqueren els mallorquins durant segles va fer que la nostra economia quedàs estancada i els sistemes de conrar i pescar fossin gairebé arcaics. L'Arxiduc Lluís Salvador no entenia com els pescadors mallorquins, amb la gran quantitat de peix que hi havia a la nostra costa, no havien après a assecar-lo ni a salar-lo; també s'estranyà que no coneguessin els viviers. Els nostres pescadors i les seves tècniques de pesca eren el fruit d'una societat aïllada, estancada i autosuficient.

Els mariners modernitzaren la pesca i empraren els primers sistemes per a conservar el peix: unes xarxes esteses entre les roques, en contacte amb l'aigua i situades a llocs protegits del mal temps foren els primers viviers. Els professionals de la mar no aparegueren fins que no fou possible trobar una sortida comercial als excedents de peix, ja fos cap a l'interior de l'illa o via Barcelona en el vaixell-correu.

Josep Terrassa

Notes:

- (1) Lluís Salvador d'Habsburg. Die Balearen.
- (2) Alzina Mestre, Jaume. Població, terra i propietat a la comarca de Llevant de Mallorca. 1993. Aj. d'Artà.
- (3) Duran, Damià. Aspectes materials i lingüístics de la cultura dels pescadors d'Artà. Edició patrocinada per l'Ajuntament i sa Nostra. 1978.
- (4) Gili, Antoni. Artà en el segle XVI. Gràfiques Miramar. Palma, 1993, pàg. 193.
- (5) Per a aquest article he comptat amb les explicacions donades pels pescadors Antoni Morey i Guillem Sureda "Coca".

La mirada d'un foraster

Lluís Cerrada Carretero

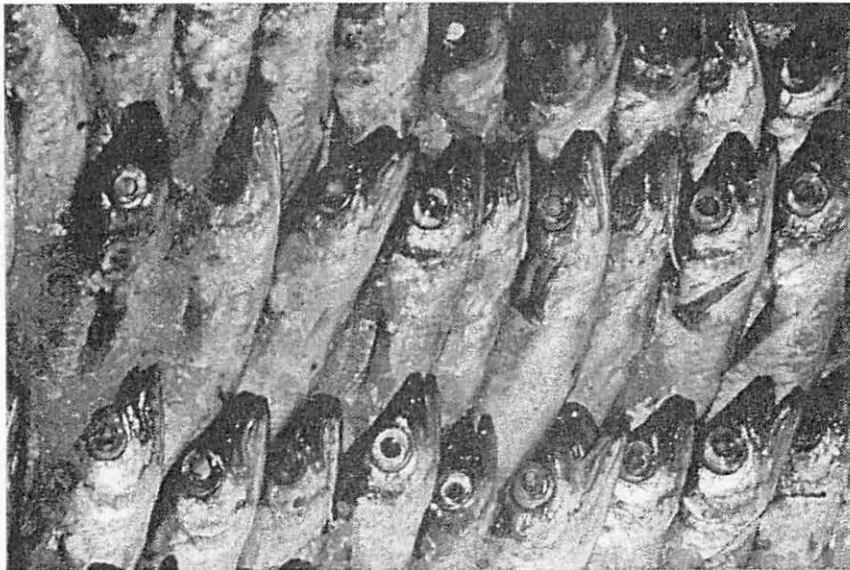
II. LES FEINES (segona part)

I què fou de les feines tradicionals mallorquines? Antigament, abans de la darrera «invasió» del turisme, algunes feines eren les primordials i les més característiques d'aquesta illa; em refereixo a l'aprofitament de la terra i del mar i al treball artesà de la fusta, del fang, de la llata...

Actualment, el conreu de la terra ja no és l'activitat majoritària de l'illa. Com passa també a altres llocs del

nostre país, la pagesia suposa un molt baix percentatge dins la població activa; però la producció agrària ha deixat d'ésser per a l'autoconsum familiar, com als anys cinquanta, per arribar a ser una activitat econòmica productiva. Una altra cosa és que la seva rentabilitat sigui molt inferior a altres feines como la construcció o el sector hotelier, i que per això necessita

d'ajudes europees, estatals o autonòmiques pera a superar certs imprevists como les darreres malalties de la «llengua blava», les «vaques boges» i la temuda febre aftosa. És cert que la pagesia ha decrescut en el nombre de treballadors, però la producció agrícola i ramadera crec que és millor que mai, tant en quantitat com en qualitat. I ja que no és possible que tota l'illa pugui autoabastir-se amb la nostra agricultura i ramaderia, al menys és de desitjar que aconseguixi un lloc en el mercat per la comprovada qualitat dels seus productes. Les tomàtiques, pebres, grells, taronges, maduixes, melons eriçons, pomes, figues... són productes molt gustosos si són d'ací, per ventura simplement per què són recollits quan toca, just en el seu moment de

maduració. Però clar, aquest tipus de producció «familiar», intensiva, resulta més cara que l'altra de tipus «americana», extensiva. I no oblidem que som a una comunitat autònoma on l'IPC és un dels més alts del Estat. Per mi no hi ha més solució que competir amb els altres productes del mercat en la relació qualitat-preu. No crec que sigui suficient apel·lar al sentiment de «lo nostro» per a consumir productes mallorquins, si aquest legítim sentiment no es correspon amb un producte d'una molt bona qualitat i un preu raonable.

I com és, actualment, la situació dels nostres homes de la mar? He sentit dir que en un parell d'anys ha descendit considerablement el nombre de bous i de llauts. Suposo que també el nombre de famílies que viuen de la pesca. I, tot i això, el port de Cala Rajada ha crescut a base d'embarcacions d'esplai. Però els que mantenen la digna activitat pesquera, viuen amb un cert benestar econòmic? mereixen la pena tots els esforços, riscos i perills inherents a la seva feina? són compensats almenys econòmicament, com altres treballs d'un mateix nivell de risc? Sé que tant els medis tècnics de navegació i de localització de peixos com la protecció social davant la malaltia han millorat

notablement, però estic segur que fa falta molta estima per la mar i per conservar la tradició pesquera del nostre poble per a dedicar-se a la feina de pescador, quan altres feines són molt més lucratives. Crec que ens trobam amb el mateix problema de la pagesia: sense algun tipus d'ajuda és molt difícil que

el nostre pescador «artesanal» pugui competir amb les grans indústries pesqueres. A més a més, hi ha el problema de la conservació de les espècies marines, de la regulació del sistema de pesca, de les hores de sortida a la mar... Una vegada més, la clau està en la qualitat i varietat dels nostres peixos i en la relació qualitat-preu. Inevitablement, les captures dels nostres pescadors són reduïdes i, per això, cares; no sempre el peix és a l'abast de tots: molts de nosaltres hem d'esperar a plena temporada, fer una excepció en algú dels nostres restaurants, o dedicar-nos a la pesca esportiva.

Tinc l'esperança que, amb l'esforç de tots, els nostres pescadors tenguin un futur digne, que segueixin

essent el bessó identificatiu del nostre poble; que la gent de la mar continuï essent, en paral·lel de Jaume Fuster, el pregoner de les Festes del Carme de l'any passat, « un sector professional ben viu, un referent social indefugible i un important factor de dinamització de la vida del poble ». Jo mateix puc donar testimoni del caràcter dinamitzador d'aquesta gent de la mar i del seu important punt de referència en les poques vegades que fins ara he pogut assistir a les festes del Carme. He vist com formen una pinya a l'hora d'organitzar tant els acts religiosos com els festius; he admirat el seu sà orgull de sentir-se protagonistes de la festa, continuadors de tota la saga de gent fundadora, conservadora i transmissora de la essència del poble; he participat de la seva generositat i esforç en donar sopar a centenars de persones, acollint-nos en el port, just al seu lloc de refugi després de nombroses jornades no sempre amb aigües tranquil·les i una mar plana.

Quant al treball artesà, voldria fer una petita referència a la nostra més emblemàtica feina de la llata. M'han dit que fou fonamental temps enrere, com a ajuda de les dones a una estreta economia familiar, a més d'àmbit de conversa i de transmissió del que anomenam cultura popular. El garballó n'és la matèria prima, molt abundant en aquest racó del Llevant de l'illa. Els homes el cuidaven i recollien; les dones l'ensofraven i feien els brins; amb els brins feien la llata i amb la llata les senalles, bressos, ventalls, beaces... En quasi totes les famílies era la padrina, amb l'ajuda de la filla o la néta, la que feia aquesta feina. Avui aquesta labor artesana encara es manté, però sense la vitalitat d'altres temps. En primer lloc, les palmes utilitzades ja no són autòctones; he sentit que les duen del nord d'Àfrica o d'Almeria. Aquí ha quedat com a espècie protegida, com a record d'un arbust fonamental en l'antiga cultura de subsistència de la nostra illa. En segon lloc, crec que ja no són més d'una vintena les padrines dedicades a aquesta feina i ho fan encara més per conservar la cultura artesanal, per costum, distracció... que per una autèntica

necessitat econòmica. I quan aquestes padrines ens deixin, qui mantindrà aquesta artesanía? Seran suficients els cursets de llata donats a les escoles? No ens importarà dur al mercat senalles «made in China, Hong Kong, Taiwan»...? D'aquí a un parell d'anys ho veurem.

PROGRAMA JOVENTUT 2000/2006

La Direcció General de Joventut de les Illes Balears ens ha fet arribar el seu *Programa Joventut*. Estractat d'un seguit d'iniciatives de temps lliure que volen potenciar la mobilitat juvenil, l'aprenentatge intercultural i els valors com la tolerància i la solidaritat.

Aquest programa va dirigit a joves entre 15 i 25 anys residents a la Unió Europea, i a les persones que fan feina en l'àmbit de la joventut.

Els països que hi poden participar són els de la UE, els associats (Bulgària, Hongria, Polònia, Xipre, etc.) i tercers països com els de la conca mediterrània, de la CEI, del sud-est d'Europa i de l'Amèrica Llatina. Els projectes es finançaran entre les entitats organitzadores i els fons de la UE a un 50%.

Les accions previstes són:

1. **La joventut amb Europa.** Possibilita els intercanvis de joves de diferents països, amb la finalitat de fer un aprenentatge intercultural. Els mateixos joves han de planificar i dur a terme el projecte.

2. **Servei de voluntariat europeu.** Els joves poden realitzar una activitat voluntària a un altre país, potenciant la solidaritat.

3. **Iniciatives juvenils.** Potencia la iniciativa i la creativitat dels joves per mitjà dels seus propis projectes:

- Iniciatives de grups de joves: es desenvolupen a la comunitat local dels joves promotors.

- Capital Futur: projectes individuals adreçats als joves que ja han realitzat un servei de voluntariat europeu, per a posar en pràctica dins la seva comunitat els coneixements adquirits.

4. **Accions conjuntes.** Coordina els tres programes comunitaris: Sócrates, Leonardo i Joventut.

5. **Mesures complementàries.** Projectes de complement i suport a altres accions del programa:

- Cooperació dels agents de la política de la joventut.

- Activitats de formació.

- Informació als joves.

Si voleu més informació o estau interessats que anem a la vostra associació, club o entitat a fer una xerrada, adreçau-vos a: Àrea d'Europa (Direcció General de Joventut), Plaça del Bisbe Berenguer de Palou, 10 - 07003 Palma. Telèfon 971 177442. Fax 971 177169. Adreça electrònica: europa-jove@dgjovent.caib.es

BEN FET

PARTY-SERVICE
CATERING

*Servei de
menjar, menatge
i personal a
domicili*

MÒBIL 630814336
E-mail: info@ben-fet.com

07580 Capdepera
MALLORCA

Visiti la nostra web
www.ben-fet.com

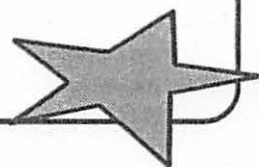
Agenda de la Vila mes de juliol

Naixements

- dia 28 de juny, Marius Damian Schnapauff, d'Olof i Margarete
- dia 1, Aroa Venera Gumiel, d'Óscar i Sancha
- dia 6, Paula Ferrera Ortega, de Manuel i Esperanza
Auba Toribio Salomón, de Juan Carlos i Marta
- dia 8, Miriam Gallego Ramírez, de José Luís i Isabel
- dia 14, Marina Delgado Reyes, de Francisco i Fermina
- dia 15, Macarena Sayago Paredes, de Miguel i Rosa
- dia 24, Ana María Díaz Pinilla, de Francisco y María Asunción
- dia 26, Juan Manuel García Gili, de Juan Manuel i Maria Esperanza
Serafí Nebot Ginard, de Serafí i Juana Maria

Defuncions

- dia 7, Guillem Esteve Bauzà, 1926
Josep Moyà Moll, 1925
- dia 9, María González Pozo, 1915
- dia 11, Antònia Sancho Riera, 1913
- dia 14, Mariano Sanz Rustarazo, 1921
- dia 21, Manuel Martín Quiles, 1964
- dia 25, José Manrique Martín, 1923
- dia 28, Adelaida Maria Fassing, 1910

La revista Ressò de Campos estrena versió digital

L'Obra Cultural balears de Campos ha fet que la seva revista "Ressò" sigui la primera de la Premsa forana de Mallorca que tindrà el format digital, al crear una pàgina web integrada en el portal campaner Infocampos. Així si voleu consultar el resultat d'aquesta iniciativa podeu, a través d'Internet, accedir al serveisque ofereix: les diverses seccions de la revista, remetre cartes al director, subscripcions, informacions diverses activitats d'associacions del municipi, etc...

L'adreça electrònica és: infocampos.com/resso

CA'N CANTÓ
ANIMALS DE COMPANYIA

Cala Rajada Artà
Néndez Núñez,17 Ada.Costa i Llobera,23
Plaça des Pins.

Tel 971 563238

CAFETERIA
Cala Rajada
CB

CARRER L'AGULLA,26. CALA RAJADA

EL GRATACEL (III)

- Digui, Miquel, què és això tan urgent?

- Ha trucat, de bon matí, l'agència Tu-Crui i ha anul·lat la meitat de les reserves per al pròxim mes. El director de l'agència volia parlar amb vostè i jo, don Joan, m'he pres la llibertat de dir-li que vostè està malalt i que no està per parlaments ni discussions.

- Molt ben dit, don Miquel, el que necessita don Joan és tranquil·litat, tranquil·litat i tranquil·litat... - era Robert, que acabava d'entrar a la cambra - I no protestis, Joan, que et veig venir. Ja ho ha dit tot, don Miquel?

- Ara volia fer unes consultes...

- Més tard, idò, don Miquel. Ara és l'hora que don Joan ha de prendre el bany, la medicació i l'esmorzar.

- Sí, Robert. Ja pujaré més gran dia. Fins més tard, don Joan.

El director sortí per un portal, cap a l'ascensor, Robert per un altre, cap a l'interior de l'àtic. Don Joan, assegut al llit, donà una ullada a un portal i l'altre, arronsant-se d'espatlles, entre indignat i conformat.

No estava acostumat que algú decidís per ell, eren massa anys de portar el negoci sol i ara això el treia de solc. Però mai no havia tingut algú que el cuidàs i el mimàs i, encara que no ho volia creure, en tenia fretura. «M'estic estovant - va pensar -, la malaltia és la culpable d'aquest ablaniment. I no comprenc...»

No, no comprenia com era que ara que ja es restablia, que la malaltia havia fet trenc i anava recuperant les forces físiques, i també mentals, no recobrava aquell esperit dominant, aquella fermesa de caràcter, aquell no deixar-se safalcar per ningú.

Havia passat uns mesos terribles en què va perdre la noció de si mateix; ni es reconeixia, vivia com a perdut per uns paratges brumosos, sempre amb l'angoixa d'estar surant sobre un buit, esbravant les hores en pelegrinatge cap al no-res. Tenia uns mesos de la seva vida en blanc, sense cap paraula escrita, sense cap esborranc de dibuix,

sense cap idea exacta de la gravetat, durant els quals l'esment sol·licit i acurat d'Albert, incansable, de nit i de dia entregat a la tasca de cuidar-lo, d'alimentar-lo, de netejar-lo i de donar-li els medicaments, segons les ordres dels metges, fou decisiu per a la seva recuperació.

Assegut al llit, va respirar fondo i es digué: «He d'agafar de nou les regnes del negoci i de la meua vida, i les... escorretjades!»

Robert va entrar amb un barnús en la mà.

- És l'hora del bany, Joan. Aixeca't.

L'agafà per les aixelles i l'aixecà, es despullà i, amb el barnús sobre les espatlles, l'acompanyà al bany, li retirà el barnús i l'ajudà a ficar-se a la banyera. Em Joan, don Joan Joanet, es deixava fer, sense oposar-se, però tampoc sense ajudar-se massa. Tancant els ulls, gaudia del tràfec de mans sabonoses pujant i baixant per la seva pell i d'aquell doll d'aigua tèbia llenegant-li pertot arreu.

El bany era un dels moments més plaents del dia. A vegades, però, es marejava, sentia com un rodament de cap que li feia perdre l'equilibri, i llavors Robert l'havia d'aferrar amb força per a subjectar-

lo. Aquell dia no es marejà. Robert li posà el barnús i l'aixugà, i, gairebé sense ajut, va vestir-se sol el pijama net. I al llit altra vegada. Aquest quasi ritual ja feia tres mesos que es repetia, després del temps de gravetat.

Mentre esmorzava, assegut al llit, Robert li encetà conversa.

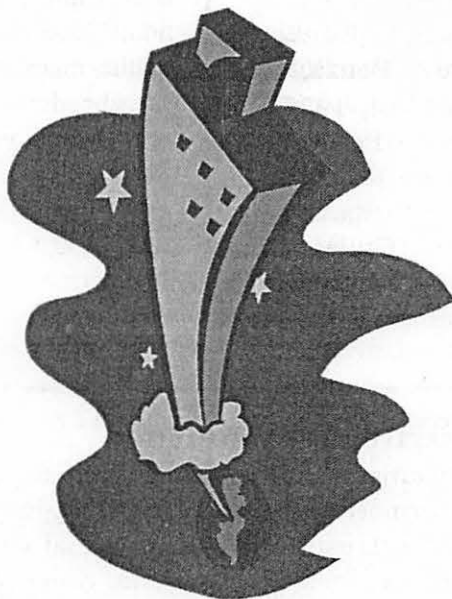
- Saps de què vol parlar-te, el director? - don Joan negà amb un moviment de cap - De veres que no ho saps?

- No. Ho saps tu?

- Jo sí. I no perquè ell n'hagi parlat amb mi. Però sí que sé coses del descontentament del personal.

- De què està descontent, el personal?

- Tu ho saps bé, perquè ets tu qui dóna les ordres. Fa

tres setmanes que treballen i encara no se'ls ha donat d'alta a la seguretat social.

Don Joan es quedà parat, amb el got de llet arran la vorada dels llavis, indecís, sense saber com explicar-li a Robert, que és un treballador més, que...

- Mira, Robert, en el maneig de l'empresa no t'hi fiquis. No és el teu deure.

- És clar que també és un deure meu! Què t'has cregut, tu, que sóc un treballador més? A treballar i callar? Aquests sis mesos de lluita i de sacrificis per guarir el teu cos i la teva ment em donen el privilegi de guarir també el teu nom, que no és tan bo com hauria de ser. Les «equivocacions» del passat s'han de rimir. Els temps han canviat i avui hi ha unes lleis que cal respectar. I això que li fas a aquesta gent, a més d'una il·legalitat, és un robatori sense pal·liatius.

- És que la temporada...

- Cada estiu, Joan, té una cançó nova, però tu sempre cantes la mateixa. No és estrany que se't cregui. I ara ja he dit tot el que tenia per dir sobre aquest tema. Tu ets l'amo i sabràs el que et convé.

Es va fer el silenci. En Joan Joanet, un poc ressentit, obrí els llavis per a reblir, d'una vegada, la seva posició, però no digué res. Va creure que no era oportú afegir llenya al foc. Robert obrí el calaix d'un moble, tragué una capseta d'ampolles, una xeringa, una ampolla d'esperit, i es disposà a fer els preparatius per posar a la injecció de cada dia al malalt.

Don Joan, mentrestant, seguí amb les seves cavilacions i per sobre dels seus propòsits perdonavides hi surà el tarannà de l'egoisme i de la dignitat ofesa, que el punyien talment una puja de vogamarí. I sentí novament aquell desig obcecat d'empunyar les escorretjades, de desplegar, com una serp, els anells del poder que donen els diners. No es podia ser esquitarell a l'hora de repetir accions de temps enrere, quan els déus beneïren el negoci. I recordà aquelles paraules que havia llegit no sabia ben bé on i que foren llegenda i bandera de la lluita ferotge per tirar endavant amb el gratacel: «No vull sacrificar els meus

interessos i el meu egoisme per l'egoisme i els interessos dels altres». Per a ell, la llegenda seguia vigent i l'enfrontament amb Robert era normal.

«Ell i jo no escapçam el mateix joc de cartes» - es va dir a si mateix mentre tornava a la situació del moment en què Robert estava danvant sedu amb la xeringa en la mà. Els tenia pànic, a les injeccions, i per un moment cregué que la xeringa era l'arma que brandia el servent per a venjar-se del seu egoisme.

Robert el destapà i, per senyes, sense pronunciar paraula, li indicà que es jagués de panxa, i sense preàmbuls ni floritures, però amb la serenitat i tendresa acostumades, li clavà l'agulla. Don Joan Xisclà.

- M'has fet mal!

- La culpa és teva, per estar tan tens.

- T'has resquitat per tot el que t'he dit.

- De veres ho creus així?

- Sí.

- Em creus així de venjatiu i d'egoista? Contesta.

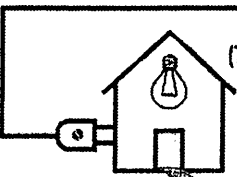
Don Joan se'l mirà i sentí com un impuls de disculpar-se, d'afalagar-lo amb amanyacs, però no ho va fer. Va callar i mirà Robert amb un somriure reblert d'ironia. Aquest rebé la mirada com un cop de puny als buits.

- Aquell esguard irònic - digué mes tard Robert - em trencà l'alenada i vaig entendre, si encara no ho sabia prou, fins a quin punt de degradació moral pot arribar un home al cim del seu poder. Vaig estrènyer la mà i del meu puny estret en vaig fer senyera.

Robert, decebut, es marcà un propòsit i una fita per a dur-lo a terme: marxaria a la seva terra, amb els seus pares, als quals feia anys que no havia vist. Si tot anava bé, deixaria el gratacel a mitjan estiu, quan don Joan jo pogués valer-se per si mateix. Tampoc era qüestió de forçar les coses. Ja trobaria la manera de dir-ho a don Joan d'una manera desenfadada, deixant una porta oberta per a, si era necessària, la tornada.

JOAN RAI

(continuarà)

T.E.G. S.L.
(TECNOLOGIES ELÈCTRIQUES GABALLINES)
100 % GABALLINS
INSTAL·LACIONS I REPARACIONS
ELÈCTRIQUES

C/. L'Agulla, 14 - Tel. i Fax : 56 39 27 - CALA RATJADA

OFICINA I TALLER:
C/. Ferrers (Polígon Capdepera) - Tel. i Fax : 56 42 53

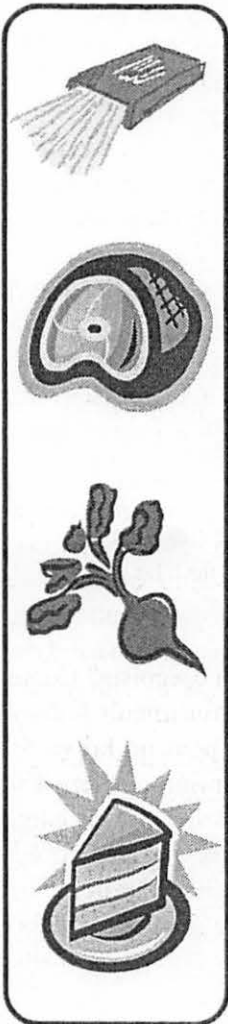
INSTAL·LADOR AUTORIZAT - GABRIEL TORRES MALPESA

Assessoria Fiscal
i comptable

Magdalena Maria Fernandez
Llicenciada en Ciències Econòmiques i Empresarials

Almirante Cervera, 22
Tel i Fax: 971 45 51

Costa i Llobera, 55
Tel: 835049 fax 564551

La recepta del mes Coca de trempó

De coca, hi ha molta gent que en sap fer, però encara n'hi ha més que no en sap. Avui us n'oferim una de tantes receptes com circulen, però que, com sempre, nosaltres hem tastat i és fabulosa. Ens la donada na MARGALIDA MATEU MULET.

Ingredients :

- 250 gr. de farina
- 1 gram de llevadura (fosa en una mica d'aigua)
- 1 tassa d'aigua
- 1 tasetta d'oli (la meitat que d'aigua)

- pebre, albergínia, ceba, tomàtiga, juevert, alls, pebre bord, oli, sal

Mesclarem farina, aigua, oli i la llevadura fosa. De líquid n'hi posarem fins que la farina se'n begui i es desferri perfectament de les mans. Tot seguit l'estendrem en una llauna untada d'oli i la deixarem tovar (devers dues hores). A part, tremparem la verdura tallada a trossets petits i l'escamparem damunt la pasta quan aquesta ja hagi tovat i sigui a punt d'enfornar. Hem de procurar que la verdura estigui ben escorreguda, sense líquid. Ficarem la coca en el forn ben calent, al qual baixarem un poc la temperatura passats uns deu minuts. Hem de vetlar la cocció, que, depenent del forn, pot durar de 20 m. a mitja hora.

ai, tomeuet!

Vaja, vaja..resulta que a les acaballes de l'estiu la patronal hotelera fa unes declaracions resolent que la temporada no ha estat tan dolenta, que les perspectives de setembre són boníssimes i que, si bé els turistes d'alguns països han baixat, d'altres han augmentat, de nombre és clar! Així doncs, ni ecotaxa, ni vagues, ni... la confrontació Associació Hotelera-Conselleria de Turisme han fet massa mal.

I és que les perspectives d'expansió són, segons el govern de l'Estat Espanyol, d'alló més. Pensau sinó què se'n pot desprendre de la intenció del Ministeri de Foment per a ampliar la capacitat del nostre aeroport fins al doble de la seva capacitat actual. Hi ha qui encara considera les Illes com una màquina de fer doblers, la qual cosa només necessita inversions per a augmentar la seva capacitat de producció, i una mica d'oli per si qualche frontissa gisca.

Els qui vivim aquí ni comptam.

Instal.lacions

L'Agulla S.L.

Pep Terrasa

*C/. Miquel Garau, 26
07590 Cala Rajada
Tel. 971 56 36 59
Fax 971 56 54 61*

BIBLIOTEQUES DE MALLORCA

Centre Coordinador

Biblioteques Públiques de Capdepera i Cala Rajada

LA POTTERMANIA

Què és això, es demanaran uns quants, però la majoria d'adults que tenen nins d'entre 8 i 14 anys ja saben de que va el tema: La Pottermania consisteix a ser "superfan" del petit bruixot Harry Potter, un nin de 10 anys, orfe i pobre a qui els familiars que l'acullen odien i menysprean constantment fins que un dia la seva vida canvia, el rescaten altres bruixots i el duen al món de màgia al qual pertany realment.

L'obra ja va per la quarta entrega, que tindrà continuació en tres llibres més, fins un total de set. Harry comença les seves aventures amb 10 anys i sabrem de la seva vida fins els 17, així viurem amb ell el pas de la infantesa a l'adolescència, i anirà complint anys a la mateixa vegada que els seus lectors.

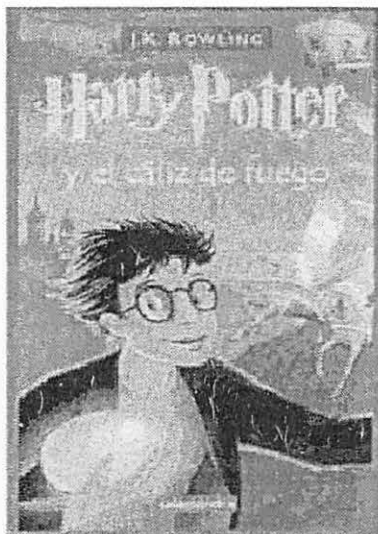
Aquests llibres han aconseguit enganxar molts nins que fins ara no es trobaven massa motivats per la lectura, i molts menys de llibres tan i tant gruixuts (el darrer té més de 600 pàgines). Realment, es pot afirmar que Harry ha aconseguit mirin menys la TV i deixin un poquet de banda les videoconsoles y les Game-Boy. D'aquests llibres els atreu de forma totpoderosa la màgia, el misteri i les aventures dels móns paral·lels i sobrenaturals, la qual cosa demostra que comparteixen el mateix univers fantasiós que ha captivat els nins d'altres èpoques. Tot i així, ja s'han aixecat veus crítiques contra l'obra

afirmant que incita els nins a pràctiques ocultistes i bruixeria, i inclús a certs estats nord-americans han intentat prohibir la venda... però la realitat és una altra: s'ha traduït a 41 idiomes, s'ha publicat en 115 països i ha venut uns 80 milions d'exemplars a tot el món. Tot

això fa que es pugui considerar un dels fenòmens literaris més importat del canvi de mil·lenni. La seva autora J. K. Rowling, mare abandonada i divorciada amb la responsabilitat d'un nadó, va escriure la història per necessitats econòmiques pues es trobava en una situació precària (tal vegada per aquesta recerca d'un alleujament ràpid, no es preocupà massa en utilitzar el llenguatge oficialment correcte per als infants o pels temes que recomanen els pedagogs). Cada dia marxava a una cafeteria (que avui és local de culte pels Harrymaníacs) i es passava el dia amb un cafè a la taula i el menut al cotxet, escrivint sense parar, després mecanografia per duplicat l'obra en no tenir diners per a fer fotocòpies. El text

fou rebutjat per 9 editorials (que segur avui es peguen cops al cap pel poc ull que tingueren) fins que confiaren en ella i tot canvià... avui en dia és una de les persones millor pagades del món, amb una fortuna de 4 mil milions de pessetes.

I és que les aventures agraden també els adults, com passa amb els còmics de Tintin o Astèrix. El mercat anglosaxó va treure una edició especial per adults, amb portada diferent, i el darrer que ens espera és l'estrena de la pel·lícula, que es preveu tan taquillera com Titanic o Park Jurasic.

Consell
de
Mallorca

A banda del retard de bíbliques proporcions que duu la via de circumvalació de Capdepera, segona fase (de la tercera, ni *flowers*), aquesta obra ens ofereix una de les imatges més irresistibles que es poden trobar en tot el municipi. A més de la inevitable visita al Castell o als jardins de can March, passar per la corba de can Ronsero i contemplar aquest monument a la deixadesa i la grolleria, a hores d'ara ens està fent guanyar punts com a destí turístic de primer ordre.

Doncs res. Que sia enhorabona.

Divendres, 31 d'agost
Reapertura
CINE JUVA

Una nova pantalla, amb un nou sistema de so, per a un cinema dedicat a la joventut

divendres 31, dissabte 1 i diumenge, 2
a les 21,30 hrs.

"PLANES DE BODA"

- * El preu de la localitat continuarà inalterable: 600 pta
- * A l'interior de la sala... quiosc-bar a preus econòmics
- * Preparam les pel·lícules més adequades per als nostres espectadors més joves